

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2025, sen. zn. 29 ICdo 116/2025, ECLI:CZ:NS:2025:29.ICDO.116.2025.1

Číslo: 44/2026

Právní věta:

Insolvenční dlužník se nemůže účastnit insolvenčního řízení vedeného na jeho majetek jako svůj vlastní věřitel v postavení zástavního věřitele ani tehdy, je-li ve smyslu § 1335 odst. 1 o. z. zástavou pohledávka zástavního dlužníka za insolvenčním dlužníkem (coby zástavním věřitelem).

Řízení o incidenční žalobě, kterou se insolvenční správce dlužníka (coby zástavního věřitele) domáhá vůči popírající oddělené insolvenční správce téhož dlužníka (coby poddlužníka ze zastavené pohledávky) určení pravosti a výše zajištěné pohledávky, insolvenční soud zastaví podle § 160 odst. 5 insolvenčního zákona pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.12.2025

Spisová značka: 29 ICdo 116/2025

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory (odporové spory), Podmínky řízení, Podzástavní právo, Pohledávka přednostní, Zástavní právo (o. z.)

Předpisy: § 104 odst. 1 o. s. ř.

§ 1335 o. z.

§ 14 IZ

§ 15 IZ

§ 159 odst. 1 písm. a) IZ

§ 16 IZ

§ 160 IZ

§ 198 IZ

§ 40 IZ

§ 9 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2025, sp. zn. 206 ICm 3401/2023, 106 VSPH 813/2024 (MSPH 95 INS 12575/2022), tak, že usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, sp. zn. 206 IČm 3401/2023, se mění tak, že se řízení zastavuje.

I. Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 10. 10. 2024, č. j. 206 IČm 3401/2023-20, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

1) Odmítl žalobu, kterou se žalobkyně (JUDr. Jiřina Lužová (dále jen „J. L.“), jako insolvenční správce dlužníka Sberbank CZ, a. s. v likvidaci (dále též jen „banka“) domáhala vůči žalované [JUDr. Kateřině Martínkové, LL.M., MBA (dále jen „K. M.“), jako oddělené insolvenční správce dlužníka] určení pravosti pohledávek ve výši 675 479,78 Kč (dílčí pohledávka č. 13) a 2 751 546,92 Kč (dílčí pohledávka č. 14), přihlášených přihláškou pohledávky P796 do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu na majetek dlužníka (I. výrok).

2) Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (II. výrok).

2. Insolvenční soud – vycházející z § 160 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – uzavřel, že je pojmově vyloučeno, aby dlužník jako (zástavní) věřitel uplatňoval přihláškou pohledávky ve svém insolvenčním řízení. Žalobu proto odmítl jako podanou neoprávněnou osobou.

3. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 13. 3. 2025, č. j. 206 IČm 3401/2023, 106 VSPH 813/2024-35 (MSPH 95 INS 12575/2022):

1) Potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok).

2) Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

4. Odvolací soud – vycházející z § 9, § 14 odst. 1, § 160, § 165, § 173 a § 198 odst. 1 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

5. Práva a povinnosti náležející věřitelům nemůže vykonávat dlužník a naopak. Je proto vyloučeno, aby dlužník (respektive jeho insolvenční správce) uplatňoval (sám vůči sobě) pohledávky přihláškou. Toto právo náleží pouze věřitelům.

6. Procesní legitimace k podání přihlášky pohledávek proto dlužníku (ani jeho insolvenčnímu správci) nesvědčí. Na místě je tedy odmítnout žalobu podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona jako podanou neoprávněnou osobou.

II. Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti prvnímu výroku usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky:

Může insolvenční správce dlužníka vystupovat zároveň v postavení (zástavního) věřitele tohoto dlužníka v souladu s hmotným právem a podat přihlášku (podmíněné) pohledávky?

Může tedy insolvenční správce svým jménem uplatnit pohledávku ve prospěch majetkové

podstaty dlužníka proti pohledávce (prostředkům) na bankovním účtu vedeném tímto dlužníkem?

Z pohledu hmotného práva jde o posouzení, zda se v insolvenčním řízení prosadí pravidlo uvedené v § 1335 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“).

8. Dovolatelka namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

9. Dovolatelka je přesvědčena, že jí svědčí aktivní legitimace k podání přihlášky pohledávky do insolvenčního řízení. Dovojuje, že má-li zástavní věřitel právo podat žalobu proti poddlužníku, pak je logické, že má i aktivní legitimaci k přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení poddlužníka. V té souvislosti odkazuje na důvodovou zprávu k občanskému zákoníku (vládní návrh zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období 2010-2013 jako tisk č. 362), na komentářovou literaturu a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. [29 Odo 820/2001](#) [jde o rozsudek uveřejněný pod číslem 76/2004 Sb. rozh. obč., který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu].

10. Skutečnost, že banka vystupuje současně jako zástavní věřitel, poddlužník i insolvenční dlužník, je dána pouze shodou okolností, kterou nelze ospravedlnit popření práva banky na uplatnění pohledávky v postavení zástavního věřitele. Nelze připustit, aby právo banky jako zástavního věřitele nemohlo být v insolvenčním řízení uspokojitelné obdobně jako jiné podmíněné pohledávky, jestliže nesporně existuje, bylo by vynutitelné nebýt probíhajícího insolvenčního řízení, jeho uplatnění insolvenční zákon nevylučuje a je v souladu se zásadami insolvenčního řízení.

11. Faktickým důsledkem opačného postupu by bylo zvýhodnění dlužníka z úvěrové smlouvy, který je v prodlení s plněním svých závazků a je přihlášen coby věřitel pohledávky ze zastaveného účtu, jestliže úvěrová pohledávka nebude vymahatelná pro nedostatek majetku úvěrového dlužníka. V takovém případě by byl úvěrový dlužník uspokojován v rámci rozvrhu bez ohledu na to, zda svůj dluh vůči bance splní a plnění ostatním věřitelům by se snížilo o zůstatek na (běžném) účtu úvěrového dlužníka.

III.

Přípustnost dovolání

12. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

13. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

14. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

15. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně

vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

16. Pro právní posouzení věci jsou rozhodující následující skutková zjištění (z nichž vyšly oba soudy):

17. Dne 20. 9. 2021 uzavřela banka se společností SW-MOTECH s. r. o. (dále jen „společnost S“) smlouvu o úvěru, na jejímž základě poskytla banka společnosti S úvěr ve výši 466 000 EUR.

18. Zástavní smlouvou z téhož dne bylo splnění dluhu zajištěno zřízením zástavního práva banky k pohledávce společnosti S z běžného účtu vedeného bankou ve výši zůstatku na tomto běžném účtu.

19. Usnesením ze dne 26. 8. 2022 zjistil insolvenční soud úpadek banky a prohlásil konkurs na její majetek a ustanovil žalobkyni insolvenční správkyní banky.

20. Dne 26. 10. 2022 přihlásila žalobkyně do insolvenčního řízení vedeného na majetek banky mimo jiné i předmětné pohledávky (dílčí pohledávky č. 13 a č. 14) jako vázané na podmínku, že společnost S řádně a včas nesplní dluh z úvěrové smlouvy.

21. Usnesením ze dne 12. 6. 2023 insolvenční soud ustanovil žalovanou oddělenou insolvenční správkyní banky, a to (mimo jiné) i pro přezkum pohledávky P796.

22. Na zvláštním přezkumném jednání, jež se konalo dne 27. 9. 2023, popřela žalovaná dílčí pohledávky č. 13 a č. 14 co do pravosti i výše.

23. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou ve shora ustaveném skutkovém rámci rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a občanského soudního řádu:

§ 9 (insolvenčního zákona)

Procesními subjekty podle tohoto zákona jsou

- a/ insolvenční soud,
- b/ dlužník,
- c/ věřitelé, kteří uplatňují svá práva vůči dlužníku,
- d/ insolvenční správce, popřípadě další správce,
- (...)

§ 14 (insolvenčního zákona)

- (1) Účastníky insolvenčního řízení jsou dlužník a věřitelé, kteří uplatňují své právo vůči dlužníku.
(...)

§ 15 (insolvenčního zákona)

Nejde-li o přihlášené věřitele, jsou jiné osoby uplatňující své právo v insolvenčním řízení účastníky tohoto řízení jen pro dobu, po kterou insolvenční soud o tomto právu jedná a rozhoduje.

§ 16 (insolvenčního zákona)

- (1) Účastníky řízení v incidenčních sporech jsou žalobce a žalovaný, není-li dále stanoveno jinak.

(...)

§ 40 (insolvenčního zákona)

(...)

(3) Insolvenční správce jedná svým jménem na účet dlužníka, pokud na něho přešlo oprávnění nakládat s majetkovou podstatou. Označuje se způsobem, z něhož je patrné, že tak činí při výkonu funkce insolvenčního správce; součástí jeho označení je i nezaměnitelné označení dlužníka, s jehož majetkovou podstatou nakládá.

(4) Jednáním podle odstavce 3 jsou zejména právní úkony, jimiž insolvenční správce zpeněžuje majetkovou podstatu nebo s ní jinak nakládá, a jeho úkony v incidenčních sporech, jakož i v dalších sporech, kterých se účastní místo dlužníka.

(...)

§ 160 (insolvenčního zákona)

(1) Incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby.

(...)

(4) Žalobu podanou podle odstavce 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat.

(5) Brání-li projednání žaloby podle odstavce 1 nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, nebo který se nepodařilo odstranit, insolvenční soud řízení o této žalobě zastaví.

§ 198 (insolvenčního zákona)

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

§ 1335 (o. z.)

(1) Zastavit lze pohledávku, kterou lze postoupit jinému. Je-li zástavou pohledávka zástavního dlužníka za zástavním věřitelem, pohledávka a dluh nezanikají splnutím osoby věřitele a dlužníka.

(...)

§ 104 (o. s. ř.)

(1) Jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

(...)

24. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době, kdy insolvenční soud vydal rozhodnutí o úpadku dlužníka (26. 8. 2022) a později nedoznala změn. S přihlédnutím k části první článku II (Přechodná ustanovení) bodu 1. zákona č. 252/2024 Sb. se přitom pro dané insolvenční řízení (a spory jím vyvolané) uplatní i v době od 1. 10. 2024 insolvenční zákon ve znění účinném do 30. 9. 2024) [s výjimkou nastavenou pro § 75 a § 109 odst. 1 písm. c/ a § 412a odst. 3 insolvenčního zákona v části první článku II (Přechodná ustanovení) bodu 2. a 3. zákona č. 252/2024 Sb.].

25. Ustanovení § 1335 odst. 1 o. z. v citované (rozhodné) podobě platilo již v době uzavření zástavní smlouvy (20. 9. 2021) a později rovněž nedoznalo změn. Ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. platí v nezměněné podobě od podání žaloby v této věci (od 27. 10. 2023).

26. Ve shora ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním otevřené právní otázce následující závěry:

27. Již z textu § 14 odst. 1 insolvenčního zákona vyplývá (i se zohledněním pravidla obsaženého v § 15 insolvenčního zákona) okruh účastníků insolvenčního řízení, jimiž jsou na jedné straně dlužník a na straně druhé věřitelé, kteří uplatňují své právo vůči dlužníku. Odtud je především zjevné, že přihláška pohledávky coby procesní úkon, kterým věřitel uplatňuje uspokojení svých práv v insolvenčním řízení (§ 2 písm. h/ insolvenčního zákona), není procesním nástrojem, na jehož účincích v insolvenčním řízení by mohla nebo měla jakkoliv participovat osoba, která se onoho řízení účastní jako dlužník (srov. shodně odstavec 50 odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2023, sp. zn. [29 Cdo 1570/2022](#), uveřejněného pod číslem 96/2023 Sb. rozh. obč.). K tomu lze doplnit, že není-li dlužník osobou, jež by mohla (měla) jakkoli participovat na účincích spojených s podáním přihlášky pohledávky, pak přirozeně zároveň platí, že rovněž není osobou, jež by tento nástroj mohla sama použít (jeho užití dlužníku nepřísluší).

28. Řečené platí i pro pohledávky, jež věřitelé (dlužníka) uplatňují v insolvenčním řízení jinak než podáním přihlášky (srov. ke kategorizaci pohledávek uplatňovaných v insolvenčním řízení např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. [29 NSČR 16/2011](#), uveřejněného pod číslem 54/2012 Sb. rozh. obč.). Insolvenční dlužník tudíž nemůže v insolvenčním řízení vystupovat zároveň jako svůj vlastní věřitel.

29. Budiž uvedeno, že povahu (charakter) žaloby má nejen návrh oprávněné osoby na zahájení incidenčního sporu podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu (§ 160 odst. 1 část věty za středníkem insolvenčního zákona), nýbrž i (již) samotná přihláška pohledávky (věřitelem); srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 12. 2019, sen. zn. [29 ICdo 133/2018](#), nebo důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2023, sen. zn. [29 ICdo 137/2021](#).

30. Na závěr, podle kterého se dlužník nemůže účastnit insolvenčního řízení vedeného na jeho majetek jako svůj vlastní věřitel, nemá vliv ani hmotněprávní úprava zastavení pohledávky promítnutá v textu § 1335 o. z. K významu tam obsaženého pravidla srov. v literatuře např. výklad podaný k předmětnému ustanovení v díle Spáčil, J. a kol.: Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976–1474). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021. V něm se na dané téma uvádí, že:

„Druhá věta § 1335 odst. 1 (o. z.) odpovídá na otázku, zda může zástavní věřitel vzít do zástavy pohledávku, které odpovídá jeho vlastní dluh (*pignus indebiti*). Na první pohled se případ jeví paradoxním – jaký smysl by mělo použít protipohledávku jen jako zajišťovací prostředek vlastní pohledávky, když lze stejného efektu dosáhnout pohodlněji a jistěji započtením? Nesmíme však zapomenout, že započtení není vždy možné – například se nemusí jednat o pohledávky stejného druhu, může chybět znak vzájemnosti (zástavní dlužník může zajišťovat pohledávku jiné osoby), započtení může být vyloučeno z důvodu nedostatku likvidity [§ 1987 odst. 2 (o. z.)], nebo s ohledem na promlčení pohledávky [§ 1989 odst. 1 (o. z.)].

Komentované pravidlo zajišťuje, že když zástavní věřitel, který je dlužníkem zastavené pohledávky, je rovněž jejím věřitelem (nebo se jím v době trvání zástavního práva stane), nedojde splynutím k zániku pohledávky ani dluhu; jde o speciální pravidlo vůči § 1993 odst. 1 (o. z.). Praktickým příkladem je zastavení pohledávky klienta z bankovního účtu, který vede banka (poddlužník), vůči té samé bance (zástavnímu věřiteli). V praxi je například časté, že když stavební spořitelna poskytne překlenovací úvěr, zajistí jej zástavním právem k pohledávce na výplatu doposud uspořené částky.“

31. Takto pojatá hmotněprávní úprava však ani v mimoinsolvenčních poměrech neslouží (nemůže sloužit) tomu, aby banka coby zástavní věřitel, která je dlužníkem ze zastavené pohledávky [zástavní dlužník je věřitelem banky a banka je jeho dlužníkem (tedy poddlužníkem)], realizovala zástavní právo v rámci občanského soudního řízení sporného tím způsobem, že se jako žalobce (hmotněprávně osobní a zástavní věřitel) bude domáhat úhrady zastavené pohledávky (za účelem uspokojení zástavou zajištěného dluhu, který má vůči osobnímu dlužníku, jenž je i dlužníkem zástavním) sama po sobě v postavení žalovaného (hmotněprávně v postavení poddlužníka), byť jinak (kdyby zástavní věřitel byl osobou odlišnou od poddlužníka) by šlo o správný postup (k tomu srov. obdobně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2018, sp. zn. [29 Cdo 2772/2016](#), uveřejněného pod číslem 72/2019 Sb. rozh. obč.).

32. V mimoinsolvenčních poměrech v občanském soudním řízení sporném nemůže být (z povahy věci) žalobcem i žalovaným stejná osoba; srov. k tomu např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2001, sp. zn. [20 Cdo 1921/99](#), uveřejněného pod číslem 24/2002 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 24/2002“). Na tomto závěru není důvod čehokoli měnit ani v poměrech insolvenčních (kde věřitelovu žalobu nahrazuje přihláška).

33. Závěr odvolacího soudu, podle kterého je vyloučeno, aby dlužník (hmotněprávně v postavení poddlužníka) vystupoval ve vlastním insolvenčním řízení současně jako svůj vlastní věřitel (hmotněprávně v postavení zástavního věřitele), je tedy správný.

34. O tom, že jako žalobce i žalovaný vystupuje v předmětném incidenčním sporu jeden a týž subjekt, nemá Nejvyšší soud pochyb ani u vědomí faktu, že majetkovou podstatu dlužníka tu „na dlužnické straně“ (na straně dlužníka coby poddlužníka) formálně „hájí“ oddělená insolvenční správkyň K. M., která popřela „pohledávku dlužníka vůči sobě samému“, a „na věřitelské straně“ (na straně dlužníka coby zástavního věřitele) pohledávku formálně „uplatňuje“ insolvenční správkyň J. L., která přihlásila „pohledávku dlužníka vůči sobě samému“. Pro obě sporné strany totiž platí, že obě správkyňe jednají sice svým (odlišným) jménem, leč shodně vždy na účet dlužníka (srov. § 40 odst. 3 a 4 insolvenčního zákona a v judikatuře např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2025, sen. zn. [29 NSČR 64/2024](#)).

35. Oba soudy nicméně pochybily v tom, že závěr, že dlužník nemůže vystupovat ve vlastním insolvenčním řízení současně jako svůj vlastní věřitel, měly za důvod pro odmítnutí incidenční žaloby (podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona) jako podané osobou, která k tomu nebyla oprávněna.

36. To, že ve sporu vystupuje jako žalobce i žalovaný stejný subjekt (zde rozdílné fyzické osoby, které ale vždy jednají „na účet“ stejného dlužníka), však způsobuje neodstranitelný nedostatek jedné z podmínek řízení ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř. (srov. shodně opět důvody [R 24/2002](#)), jenž vede k zastavení řízení o podané žalobě (§ 160 odst. 5 insolvenčního zákona).

37. Nejvyšší soudu tudíž uzavírá (dílčí závěry přijaté shora shrnuje tak), že:

1) Insolvenční dlužník se nemůže účastnit insolvenčního řízení vedeného na jeho majetek jako svůj vlastní věřitel v postavení zástavního věřitele, ani tehdy, je-li ve smyslu § 1335 odst. 1 o. z. zástavou pohledávka zástavního dlužníka za insolvenčním dlužníkem (coby zástavním věřitelem).

2) Řízení o incidenční žalobě, kterou se insolvenční správkyně dlužníka (coby zástavního věřitele) domáhá vůči popírající oddělené insolvenční správkyni téhož dlužníka (coby poddlužníka ze zastavené pohledávky) určení pravosti a výše zajištěné pohledávky, insolvenční soud zastaví podle § 160 odst. 5 insolvenčního zákona pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení.

38. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), změnil napadené rozhodnutí podle § 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř., když odvolací soud formálně rozhodl nesprávně a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout. Ke změně přikročil Nejvyšší soud v tom duchu, že odmítnutí žaloby podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona změnil na zastavení řízení o žalobě podle § 160 odst. 5 insolvenčního zákona (ve spojení s § 104 odst. 1 o. s. ř.).